

שיחת השבוע

חב"ד
צניעות
אגודת
חב"ד
785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

הכנה ליום ההילולא

בשבת הבאה, י' בשבט, יחול יום ההילולא של הרבי הקודם מליובאוויטש, אדמו"ר הרי"צ (רבי יוסף-יצחק שניאורסון), שנסתלק בשנת תש"י. ביום שישי כותבים 'פדיון נפש', מכניסים אותו לאחד מספריו של בעל ההילולא ושולחים לציון הקדוש (דוא"ל: ohel@ohelchabad.org). כמו־כן מדליקים נר נשמה לפני כניסת השבת ונותנים צדקה למוסדותיו.

תרומה ל'רשת'

הרבי מליובאוויטש קרא לתת לקראת יום ההילולא י' בשבט צדקה למוסדות הרבי הרי"צ. רשת החינוך של חב"ד, המפעילה עשרות בתי ספר ומאות גני ילדים, נקראת 'אהלי יוסף יצחק', על שמו של בעל יום ההילולא. לתרומה: charidy.com/reshet.

'התניא שלי'

הרב יהושע פיש, משלוחי חב"ד בקריית טבעון, פיתח אפליקציה ללימוד התניא, שמרכזת מאגר גדול של רבנים המוסרים שיעורים בכתב ובאודיו. יש גם אפשרויות חיפוש שונות, ובהמשך יהיו גם שאלות ותשובות ועוד. כתובת האתר: <https://bit.ly/https://bit.ly/050-6784770>.

מפגש בוגרים

מפגש ארצי של בוגרי בית הספר למלאכה בכפר חב"ד יהיה א"ה ביום רביעי, י"ט בשבט (24.1). פרטים אצל הרב משה אדרעי, טל' 054-7770713.

הפתרון המוסרי המתבקש

האם זה מוסרי להשאיר את ילדי עזה ברצועה, לחיות חיי אומללות ומשטמה? האם ראוי להניח לילדים לגדול ליד מטעני חבלה, טילים ורימונים?

חדר ילדים בעזה. רקטות במיטות ומטענים במגירות. זה מוסרי? (צילום: דו"צ)

מדהים לראות שוב ושוב בני־אדם המגדירים עצמם מוסריים ואוהבי אדם והם תקועים בתפיסה שאינה חדלה מלהוליד רוע ורשע וסבל. אם אך תציע להם לחשוב בכיוונים הגיוניים יותר, יפסלו כל רעיון כזה על הסף, כי הם שבוים לגמרי בקונספצייה הקורסת.

כל מי שמכיר את ההיסטוריה של רצועת עזה

מבין שזאת בעיה שאינה ניתנת לפתרון בלי צעדים דרסטיים. המצרים, ששלטו ברצועה עד מלחמת ששת הימים, לא רצו לקבל אותה בחזרה כשנכרתו הסכמי קמפ־דייוויד. הם ידעו היטב איזה קן צרעות היא.

מה העתיד הצפוי להם?

הטרור והשנאה מושרשים ברצועה הזאת כבר שבעים שנה. מאז ומעולם היא הייתה בית חרושת לטרור ולשנאת ישראל. מדברים כל הזמן על אוכלוסייה אזרחית ועל 'בלתי־מעורבים', אבל כוחותינו מגלים עכשיו כמעט בכל בית עד כמה האוכלוסייה הזאת מעורבת בטרור עד צוואר. זה החינוך בגני הילדים, בבתי הספר ובאוניברסיטאות. כמעט כל בית הוא מחסן של אמצעי לחימה וחומרי חבלה. ראינו היטב את השמחה והצהלה של התושבים ה'תמימים' למשמע הידיעות על טבח שמחת תורה.

מצב זה מעניק לנו את מלוא הלגיטימציה להתייחס לאוכלוסייה הזאת כאל שותפים לטרור. אלה אינם חפים מפשע אלא מחפים על פשע. כשם שברור לנו שהצדק מחייב לעשות דין במחבלים ובשולחיהם, גם האוכלוסייה שמחנכת לטרור ומעודדת טרור ומסייעת לטרור אמורה לקבל את עונשה, ולא צריכות להיות לנו שום נקיפות מצפון בעניין זה.

אבל מעבר להיטב הקשור בנו – בואו נחשוב מה הדבר הנכון לאוכלוסייה הזאת ולעתידה. אם משאירים אותה ברצועה, חורצים למעשה את גורלה לעוד שנים של התבוססות ברוע ובשנאה ובחינוך להרג. ילדי עזה יתחנכו להרוג

ולהיהרג, ויהיו קרבן למטיפים האסלאמיים הקנאים, שיטיפו להם כי הערך הנעלה ביותר הוא להרוג יהודים ולהיות 'שאהיד'. האם זה מוסרי להשאיר אותם שם, לחיות חיי אומללות ומשטמה? האם ראוי להניח לילדים לגדול ליד מטעני חבלה, טילים ורימונים? האם מצפונם של בני־אדם מוסריים חי בשלום עם התמונות של מיטות תינוק שבהן מוטמנים כלי נשק וחומרי נפץ?

צאו מהקונספצייה

כל מי שאינו כבול בקונספצייה מעוותת יסכים שהוצאת האוכלוסייה הזאת מהרצועה, ומתן אפשרות לפתוח בחיים חדשים במקומות אחרים בעולם – הם הצלה בעבורה. שם יש סיכוי שילדי עזה ילמדו בבתי ספר נורמליים, ילמדו מקצוע יצרני ויהיו בבגרותם בני־אדם בריאים, ששואפים לחיות חיים שלווים ולגדל ילדים לחיי בניין ויצירה. אז בשם איזה מוסר מתנפלים על כל מי שמציע הצעות כאלה, כאילו הוא אויב האנושות?

לאורך השנים נוסו פתרונות מגוונים לבעיית הרצועה, ובכל פעם התנפצו הפנטזיות מול עינינו. היו שהאמינו שאחרי היציאה מהרצועה עד המטר האחרון ישקיעו העזתים את המשאבים האדירים שהעניק להם העולם לפיתוח האזור ולחיי בניין ושגשוג. כעת הכול רואים לאן הלכו המשאבים האלה – למנהרות, למשגרי טילים ולבניין צבא של רוצחים מתועבים.

המסקנה ברורה ומתבקשת כל־כך. רק צאו מהקונספצייה!

זמני השבוע

ירושלים	תל־אביב	חיפה	באר־שבע	אילת	ניו־יורק
16:15	16:36	16:23	16:38	16:40	16:31
17:34	17:35	17:33	17:37	17:39	17:35

שבת ישראל
קרם והזמנים

לדרישה טבע יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

שתי מכות,
שתי תפיסות

הראשונה בעשר המכות הייתה מכת דם, והאחרונה מכת בכורות. נראה שיש מרחק מהותי בין השתיים. מכת דם נמשכה שבוע ימים, ואילו מכת בכורות התרחשה ברגע אחד. באשר למכת דם רש"י מפרש: "לפי שמצרים עובדים לנילוס, לפיכך הלקה את יראתם, ואחר-כך הלקה אותם".

היינו שקודם הנחתת המכות על העם המצרי עצמו, גרמה מכת דם 'שבירה' של 'קליפת מצרים'. היא ניפצה את תפיסת החיים האלילית של המצרים, שייחסו כוחות לנילוס ול'מזל' הרוחני שמעליו. המכה הוכיחה להם שהמזלות הם 'גרון ביד החוצב בו', ואין לייחס להם כוח עצמאי בהיותם שלוחי הקב"ה בלבד.

מכה בשבוע ומכה ברגע

מאחר שהמזלות הם חלק מהטבע, גם ההשבתה שלהם נאחזה בגדרי העולם, במושג הזמן, וארכה

שבעה ימים, שזו תבנית הזמן השלמה שקיימת מאז בריאת הזמן בשישה ימים וביום השבת שאחריהם.

לעומת זה, מכת בכורות הייתה גילוי של מלך מלכי המלכים הקב"ה עצמו, גילוי שהוא מרום מגדרי העולם. ומפני חשיבותה של מכה זו, היא מוזכרת כבר במכת דם, שבה הקב"ה מבקש ממשה לומר לפרעה: "שֶׁלַח אֶת עַמִּי וְיַעֲבֹדֵנִי בְּמִדְבָּר וְהָיָה לֹא שְׁמֵעֶת עַד כֹּה". ורש"י מפרש: "עד שתשמע ממני מכת בכורות שאפתח בה ב'כה'; 'כה' אמר ה' כחצות הלילה".

הטעם לקיום מצוות

בדברים אלה טמונים מסר והוראה לעבודת האדם את בוראו. הבסיס לעבודת ה' כולה הוא האמונה בו יתברך, שאפילו לא נחשבת מצווה לעצמה, אבל האמונה היא הגורם המניע את האדם להיות מחויב למצוות ולקיימן.

כלומר, קיום מצווה איננו בשל מעלתה של המצווה, או השכר, הגשמי או הרוחני, שמוכטח על קיומה. קיום המצוות הוא אפילו לא כדי

להאיר את העולם ולעשותו דירה לקב"ה. אלא הגישה הבסיסית לקיום המצוות היא – זה רצון ה'; כך ציווה ה', וכפי שאנו אומרים בברכת המצוות: "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו".

מתחילים בקבלת עול

כאשר קיום המצווה כרוך בנימוק כלשהו, אפילו זה ההסבר הנעלה ביותר, עדיין הקיום כפוף להגדרות שניתנות למדידה והקשורות לעולם הגשמי. שכן האדם מבין את הערך הרוחני שבקיום המצווה. זה מקביל למכת דם, שהייתה קשורה עם מושגים אנושיים.

ואולם כאשר מקיימים מצווה בפשטות, מפני שכך ציווה הקב"ה, בלי להיכנס להבנת הערך הרוחני של המצווה, הרי זה קיום נעלה ביותר, המגיע לקב"ה עצמו, כמו מכת בכורות. ואכן, הגישה לעבודת ה' מתחילה בקבלת עול, כשם שמכת בכורות נרמזה כבר במכת דם, ומי שדבק בקבלת עול מלכות שמיים זוכה לדרגה הגבוהה של קיום רצון ה', "עושים רצונו של מקום".

(תורת מנחם, כרך עט, עמ' 93)

אמרת השבוע

כשיש משיכים

קהילה קטנה נפטרה רבה, וראשיה חיפשו רב חדש, אך מאחר שהקהילה הייתה קטנה ורחוקה, לא הסכים איש לקבל עליו את התפקיד. פעם אחת נקלע לעיירה יהודי תלמיד-חכם, וראשי הקהילה התרשמו ממנו. אמרו לו שבעירים קבורים גדולי עולם, הלוא הם ה'טורי זהב', ה'מגן אברהם' ורבי עקיבא איגר. אמר בליבו האורח: אם רבנים גדולים כאלה כיהנו פה, אף לי הקטן ראוי הדבר.

לימים התברר לרב החדש שלא דוברים ולא יער... פנה הרב אל ראש הקהילה ושאלו לפשר הדבר. השיב לו ראש הקהל: "כנים דבריני, שהרי בערים האחרות לומדים את ה'טורי זהב' ואת ה'מגן אברהם' ואת חידושי רבי עקיבא איגר, וממילא הם חיים ולא קבורים. אבל כאן אין איש מעיין בחיבוריהם, וממילא כאן קבורתם ממש..."

זה פירוש המאמר 'חבל על דאבדין ולא משתכחין': חבל על מי שנפטרים ומעשיהם ותורתם נשארים בלי המשך, אבל כל עוד יש תלמידים וממשיכים – אין זו אבדה כלל.

בית ההלכה

המדור האהוב של הרב יוסף שמחה גינזבורג, המנכ"ל של אקטואליות בגובה העיניים ובשפה פשוטה וברורה לכל גוף, עכשיו במאגר מפורסם של שלושה כרכים

להזמנות במשלוח עד הבית:
bit.ly/פינת-ההלכה

חבר

דיבור

מן המעיין

לא יכול לצמצם

"הן בני ישראל לא שמעו אליי, ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים" (שמות ו, יב). משה עמד במדרגה עליונה כל-כך, שלא היה יכול לצמצם את עצמו בדיבור.

(המגיד ממזריטש)

לימוד זכות

משה לימד בזה זכות על בני ישראל. מה שאין שומעים לו אין זה מפני שאין רצונם לשמוע את דברי ה', אלא מפני ש"אני ערל שפתים"; אינני מחונן בכישרון הדיבור ואינני מושך את ליבם.

(שפת אמת)

יסתתמו הטענות

אפשר לבאר את הפסוק כך: "הן בני ישראל לא שמעו אליי", ואינם רוצים לצאת מן הגלות, ועדיין אפשר ללמד עליהם זכות ולומר: מתוך השעבוד הקשה הגיעו לכך. אבל "ואיך ישמעני פרעה?", מה יהיה אם פרעה ישמעני ויסכים לשחררם; איך אשא פנים להמליץ טוב עליהם? אם פרעה הגוי רוצה לשחרר אותם והם אינם מוכנים לצאת – כי אז "ואני ערל שפתים", יסתתמו טענותי.

(רבי יצחק מוורקה)

פרי השפתיים

לדיבור כוח גדול, הן לטוב הן למוטב. והריהו עיקר הוויית האדם, ככתוב (בראשית ב, ז): "ויהי האדם לנפש חיה", היינו נפש מדברת, כתרגומו: "לרוח ממללא". על כן נקרא הדיבור 'פרי', כנאמר (ישעיהו נז, ט): "בורא ניב שפתים" – הדיבור

הוא פרי השפתיים ותנוכתו, כמו הפרי שהוא תכלית האילן.

(רבנו בחיי)

מעורר את עצם הנפש

הדיבור בתורה ובתפילה מעורר את עצם הנפש, ככתוב (שיר השירים ה, ו): "נפשי יצאה בדבורי" – דיבורו עורר את נפשי. זהו שנאמר (תהילים לה, י): "כל עצמותי תאמרנה", היינו שעצמות הנפש באה לידי ביטוי באמירה ובדיבור. אך במה דברים אמורים? כאשר הדיבור הוא בהתלהבות, מתוך חיות פנימית.

(לקוטי דיבורים)

מגביר את המידות

בספר 'ראשית חכמה' מובאת סגולה למידת הכעס, שכאשר אדם כועס – ישתוק ולא ידבר. כך ישקוט כעסו עד שיעלם לגמרי. כי בכוחו של הדיבור להגביר את המידות או להחלישן. כמו באדם המדבר דברי אהבה, הרי הוא מוסיף ומגדיל בכך את אהבתו, ואור האהבה שבו מאיר עוד יותר מבתחילה. וכן בכעס: הדיבור מחזקו ומגבירו, והעדר הדיבור מחלישו ומבטלו.

(ספר המאמרים תרנ"ט)

גילוי הטוב

עניין הדיבור הוא הוצאת דבר ממצב של העלם (מחשבה) לידי גילוי. הווי אומר שהמדבר בשבחו ובמעלתו של חברו – מגלה את הטוב הגנוז בו, ולפעולה זו נודעת השפעה חיובית וחשובה על אותו חבר.

(הרבי מליובאוויטש)

לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש

יום בשבוע	ש"ס ג' שבט	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל מניה פרק י"ב	פרק י"ט	פרק ט"ח	פרק י"א	פרק כ"ד	פרק נה"כ	פרק נח"ל
פרק א' ליום	הל איסורי ביאה פרק ז	פרק ח	פרק ט	פרק י	פרק יא	פרק יב	פרק יג

מעוניינים לקבל את השיעור לנייד? שלחו הודעת ווטסאפ למספר 058-7554144
וקבלו מדי יום את השיעור שבחרתם • להאזנה לשיעור בג' פרקים חייגו: 03-3062770

תיקון וידיעה לאומות

שְׂבִירָה. הגאולה ממצרים משמשת מעין דגם של הגאולה העתידה, כמו שנאמר (מיכה ז, טו): "כִּי־מִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֶנּוּ נִפְלְאוֹת". ועם זה, הגאולה העתידה תהיה שלמה וגדולה מהגאולה ממצרים, ולכן יש כמה וכמה הבדלים ביניהן. אחד ההבדלים, שבגאולה ממצרים היה צורך במכות שישברו את מצרים, ואילו בגאולה העתידה יהיה התיקון בדרך אחרת.

למכות הייתה מטרה לפעול ברור במצרים, כפי שהקב"ה אומר (שמות ז, ה): "וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי אֲנִי ה', בְּנֹטָתִי אֶת יָדִי עַל מִצְרַיִם". מטרת המכות הייתה להביא את מצרים לידי הכרה שיש בורא ומנהיג לעולם. רבנו הזקן מבאר (תורה אור ורא נר, סוף עמ' ד) שהביטוי 'וידעו' הוא גם במובן של שבירה: "פירוש 'וידעו' הוא מלשון שבירה, כמו שכתוב 'וידעו' במ' את אנשי סוכות'... שעלידי שבירת הקליפה יוכל להיות גילוי אור אין-סוף ברור הוא להניצוץ, עד שיוכלל באלקותו יתברך".

הוא ממשיך ומסביר ש"בזה יתורץ מה שכתוב בקריעת ים סוף 'וידעו מצרים כי אני ה'". ולכאורה תמוה, שהרי להלן כתיב 'לא נשאר בהם עד אחד'. אלא דפירוש 'וידעו' לשון שבירה כו'. ועלידי זה היה גילוי אור אין-סוף להניצוץ, והם ידעו ידיעה ממש כי אני ה'".

גְּלוֹי הָאֻמָּת. הרבי מליובאוויטש מבאר (לקוטי שיחות כרך כה, עמ' 189) שבנקודה זו טמון אחד ההבדלים בין גאולת מצרים לגאולה העתידה: "פרעה ומצרים מצד עצמם אין להם שייכות לידיעת הויה, כפי שפרעה אמר 'לא ידעתי את הויה'. מצד עצמם שייכים הם רק לשם אלוקים, ששם אלוקים בגימטרייה הטבע. וזהו מה שנפעל בגאולת מצרים, ש'וידעו מצרים כי אני הויה', שהם קיבלו ידיעה בהנהגה ניסית שלמעלה מהטבע, שקשורה עם שם הויה".

"בדוגמה לזה – אלא שבאופן נעלה בהרבה – יהיה החידוש לעתיד לבוא: נוסף על הגאולה של ישראל, אוריינת וקודש-א-ברוך-הוא, יפעל הדבר גם בעולם, אצל כל אומות העולם... שנאמר כי אז 'אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם הויה' ולעובדו שכם אחד".

"ויעוד זה בנוגע לאומות העולם אינו סתם דבר נוסף שיזכו לו בביאת משיח צדקנו, אלא הוא קשור עם עצם עניין הגאולה: מאחר שהשכינה תצא כביכול מהגלות, הרי יחד עם זאת תתגלה אמת הויה... ובזה הוא אחד החידושים של הגאולה העתידה על הגאולה של 'מי צאתך מארץ מצרים': בגאולת מצרים – הידיעה של מצרים (וידעו מצרים) כי אני הויה' באה עלידי המכות (וכיוצא בזה) – עלידי שבירת מצרים; מה שאין כן לעתיד לבוא, יהיה 'וראו כל בשר יחדיו כי פי הויה' דיבר', לא עלידי מכות, שבירה, אלא בדרך תיקון, ובלשון הרמב"ם הנ"ל 'ויתקן את העולם כולו כו' לקרוא כולם בשם הויה' ולעובדו שכם אחד".

רשימת ההלוואות שלך
לא נגמרת?

איחוד ההלוואות

לאסוף הכל להלוואה אחת

שיחת ייעוץ חינם
דובר בנקאית שוטפת
עם 41 שנות ניסיון
בבנק דיסקונט

074.780.2850

יוסף מנחם משכנתאות

elko.web.studio

אסיקים

בדרך לכושר?

אסיקים

אתן גם ככה

אסיקים

צבעים לבחירה

התקדמו לנוע 2 בר מים הברידי וקבילו במחנה
בקבוק תרמי עם מכסה דיגטלי שומר קור וחום
בטכנולוגיה מתקדמת, שתוכלו לקחת איתכם
בקלות לכל מקום.

מוקד
הזמנות: **077-2304757**

מכון
קדושת האות
חידוש ותיקון ספרי תורה ישנים

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

חיים (עוסק פורשה)
054-3175116
kdushathaot@gmail.com

תשלום הוגן

וכן רוכשים כלי כסף,
כתרים, רימונים ועוד

בזכות התפילה לכיוון ירושלים

מיידי את הסיטואציה והצטרפו גם הם בירי. המחבל שמע את הצעקה שלי והסתובב לכיווני, אבל היינו מהירים יותר, והוא חוסל במקום.

לאחר חיסול המחבל מפקד המחלקה זרק רימון לכיוון הפיר, כדי להבטיח שאין שם עוד מחבלים, ובכך נגמר האירוע מבחינתנו. כך נתגלה שהיה בשטח פיר מנהרה שהצבא לא ידע על קיומו.

בהמשך נאמר לנו על-ידי קצין מודיעין שהמחבל שחוסל היה חבר בחוליה בת ארבעה מחבלים. אנחנו כבר לא היינו באזור, ואינני יודע בוודאות מה היה המשך הטיפול בפיר הזה. ידוע לי שחיילי ההנדסה הקרבית טיפלו במנהרה ובעוד שני פירים שנחשפו באזור, בעקבות גילוי הפיר שממנו יצא אותו מחבל.

בגדוד שלנו יש חיילים מרקע מגוון. יש אצלנו דתיים ולא-דתיים, אבל כולם התרגשו מהסיפור.

היו חיילים שביקשו בעצמם להתפלל מנחה. על-פי ההלכה אנו פטורים מתפילה בעיצומה של פעילות מבצעית, אבל הסיפור הזה יצר הד חזק כל-כך, שגם מי שאינם מתפללים בדרך כלל, ביקשו להתפלל בהפוגות וכדומה.

לסיום חשוב לי להזכיר את חברנו לפלוגה, מאור לביא הי"ד, מהישוב השכן סוסיא, שנפל בקרב ברצועת עזה, והניח אישה וארבע בנות.

במהלך הקרבות בשכונת שג'אעיייה, בימי החנוכה, מאור מצא חנוכייה בתוך בית של מחבל בעזה וביקש להחזירה לבעליה. וכך כתב:

"בדיוק לפני שבוע, בנר שביעי של חנוכה, יצאנו לפשיטות על כמה בתים בשג'אעיייה לחפש מודיעין וכו'. באחד הבתים היה מודיעין על בית של מחבל ('בית פעיל'), ובאמת נמצא שם נשק מתחת למיטה, מדים, ציוד לחימה, דגלים של פת"ח ועוד ...

"בין כל ההריסות של חדר השניה בצבצה לה החנוכייה הזאת בשידה ליד המיטה. אשמח להחזיר אותה לבעליה. לפי תחושת הבטן שלי היא נגנבה בשבת השחורה. כמובן שזכינו להדליק איתה את הנר השביעי והשמיני בתוך שג'אעיייה. אם למישהו יש קצה חוט למי שייכת החנוכייה, אשמח לשמוע".

מאור פרסם תצלום של החנוכייה, בתקווה להשיבה לבעליה. לדאבון הלב נפל בקרב, ואנחנו נזכור אותו לעד.

במקום ואיש לא ראה שם פיר כלשהו. היו שם מעט הריסות, ככל הנראה של מבנה חקלאי.

ובכן, אני עומד ומתפלל, ומבחינ במרחק לא גדול ממני בברזלים זזים על הקרקע. זה קרה במקום שיש בו קפל קרקע, ורק מפני שעמדתי יכולתי לראות זאת. אילו הייתי יושב, לא הייתי מבחינ בתווזה.

בעודי תווה אם מדובר בבעל-חיים כלשהו,

גם במלחמה. "רציתי בכל-זאת להתפלל". מלכיאל

"קמתי, הלכתי הצידה ונעמדתי ליד עץ. כיוונתי את פני לעבר ירושלים והתחלתי את תפילת העמידה. ופתאום אני רואה במרחק של עשרה או חמישה-עשר מטרים ממני ברזלים זזים באדמה"

פתאום אני רואה שמתוך האדמה מגיח מחבל האוחז בידו משגר אר-פיג'י.

המחבל יצא ופניו לכיוון מערב. הוא תכנן לשגר את הטיל לכיוון טנק או מבנה שהיה מאוכלס בחיילים או לעבר חיילי הכוח שלנו, שישבו מעט קדימה.

באותה שנייה נתתי צעקה והתחלתי לירות לעבר המחבל. חברים שלי, שישבו בצד, קלטו

מחנה הפליטים אל-בורייג', מרכז רצועת עזה. יום שני, י"ג בטבת. השמש עומדת לשקוע ומלכיאל בן-יוסף מחליט לנצל כמה רגעים של השתהות כדי להתפלל מנחה.

מלכיאל (35) הוא תושב היישוב עתניאל בדרום הר חברון, אב לשישה ילדים, קבלן ומהנדס במקצועו. בשבת שמחת תורה הוזעק למילואים, והצטרף לחבריו בגדוד 450. הגדוד פועל במסגרת בית הספר למ"כים, ומכשיר חניכים לחטיבות הצנחנים, הנח"ל וכפיר.

וכך הוא מספר ל"שיחת השבוע":

הוקפצתי למילואים בשבת שמחת תורה. לאחר כמה שבועות של אימונים והתארגנויות נכנסנו לרצועת עזה באמצע חודש מרחשוון. השתתפנו בהרבה פשיטות על בתים ומבנים בשכונת שג'אעיייה. הגדוד שלנו פעל כחודש ימים באוניברסיטה בשכונת רימל ועוד.

הסיפור שאני מספר עליו קרה כשנכנסנו למחנה הפליטים אל-בורייג'. הכניסה הייתה בשעות הבוקר, אבל תוך כדי תנועה צו עיכובים שעצרו את התקדמות הכוח. לאחר כמה שעות התקבלו האישורים להמשיך ולהתקדם פנימה.

בשלב מסוים הכוח עצר שוב את ההתקדמות. הבטתי לשמיים וראיתי שהשמש עומדת לשקוע. חשבתי לעצמי שזו הזדמנות אחרונה בעבורי להתפלל תפילת מנחה.

האם הייתי חייב בתפילה? נראה שלא, אבל רציתי בכל-זאת להתפלל את תפילת העמידה, וכך עשיתי.

קמתי, הלכתי הצידה ונעמדתי ליד עץ. כיוונתי את פני לעבר ירושלים והתחלתי את תפילת העמידה. התפללתי בעיניים פקוחות, והחלטתי שאם תקבל הוראה לנוע, אמשך להתפלל תוך כדי הליכה.

רק התחלתי בתפילתי, בעומדי מעט אחר ברכת 'מגן אברהם', ופתאום אני רואה במרחק של עשרה או חמישה-עשר מטרים ממני ברזלים זזים באדמה.

חשוב להבין. במקום הזה כבר עברה כל הפלוגה. טנקים וכלי הנדסה כבר חרשו את האזור. זה שטח חקלאי שהיה מפונה. כוחות עברו

זו המשימה שלנו

דמי ניהול בפנסיה **80%** = **1.3%** בשוטף | **0.13%** בצבירה | **של כאלף (חיסכון בשנה)**

חיסכון

להצטרפות מהירה צרו קשר <

077.444.7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפןבסד
ביטוח ופנסיה למנוח הוריד

basad.co.il

בריאות | פנסיה | רכב | דירה | ביטוח חיים | נסיעות לחו"ל | משכנתא

רציתי לשאול

עם הרב משה בלוי
רב היישוב ספיר בערבה

החסידות דורשת שעבודת ה' תהיה בהתלהבות. אבל יש אנשים שאינם נוטים להפגין רגשות.

ולא־החצנת רגשות, הרי בעבודת ה' צריכה להיות התלהבות. זו עבודה פנימית שעליו לעשות עם עצמו.

החסידות חותרת לגילוי הנשמה, והנשמה בפנימיותה היא אש. כשיהודי מגלה את הנשמה שבו, ההתלהבות נעשית טבעית בעבורו, בלי קשר לאופיו המולד, לחינוכו ולתרבות שבה גדל.

שמעתי מחמי בשם המשפיע ר' שלמה חיים קסלמן שבהקדמת התניא נאמר "אליכם אישים אקרא", ויש לפרש זאת שהוא פונה אל האישים, מלשון אש – אל הנשמות הבוררות של בני ישראל.

פוטנציאל ההתלהבות קיים בליבו של כל יהודי. עליו להסיר את החסמים שכולאים אותה: לשמוח, לשיר, לרקוד, לבטא חיבה גלויה ליהודי שני, ולעבוד את הבורא מתוך חיות ואש קודש.

הרמב"ם היה שכלתן, הוגה, פילוסוף. אנחנו רואים בחיבורו עד כמה סגנונו מאופק ומדוד. ובכל זאת הוא פוסק: "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוות ובאהבת האל שציווה בהן, עבודה גדולה היא; וכל המונע עצמו משמחה זו, ראוי להיפדע ממנו" (רמב"ם סוף הלכות לולב). הוא אף מתבטא כי מי שנמנע מהשמחה מתוך תחושה שזו אינה לפי כבודו, הריהו "חוטא ושוטה".

זה היה בעצם הוויכוח בין דוד המלך לרעייתו מיכל בת שאול. מיכל ראתה את דוד "מפוז ומכרפר לפני ה'", והדבר לא מצאה חן בעיניה, עד ש"ותבז לו בלפה" (שמואל ב' טז). היא סברה שאדם שכלי צריך לנהוג באיפוק ולא לצאת מגדרו מרוב התלהבות. ואולם דוד השיב לה שכאשר יהודי משרת את הבורא עליו להרגיש שפל בעיניו ולא לראות את ההתלהבות כביזיון.

גם אם אדם באופיו נוטה לאיפוק

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

לגימת מים בתפילה

'שתבח' ליוצר אפשר לברך. בחלקי התפילה שאחרי חזרת הש"ץ אין מגיעה לברך וללגום מים.

אם שליח הציבור אינו יכול להמשיך בתפילה, ביכולתו לרמוז לאדם אחר שיחליפנו. ואם הוא עומד באמצע חזרת הש"ץ, ימשיך המחליף מהנקודה שבה הפסיק קודמו.

בתפילות ערבית ושחרית של שבת או יום טוב מתעוררת גם שאלה של שתייה קודם קידוש. ואולם לגימת מים להתגברות על צרידות – מותרת גם קודם הקידוש.

מי שנתקל בבעיות של יובש בגרון או צרידות בעומדו בתפילה, יברר אצל מומחים על תכשירים מיוחדים הקיימים בימינו לצורך זה, היעילים יותר מלגימת מים.

שאלה: האם מותר לשליח ציבור ללגום מים במהלך התפילה כדי להתגבר על צרידות וכדומה והאם עליו לברך עליהם?

תשובה: שתיית מים נטולי טעם – אין בה הנאה אלא כשהיא באה להרוות צימאון. כל עוד התך נהנה מהם, או שרצון השותה להוסיף בתחושת הרוויה של המים, מן הסתם עדיין הוא צמא קצת למים, ועליו לברך. יש מי שכתב שתחושה זו קיימת גם כשלוגמים מים כדי להתגבר על צרידות ויובש בגרון.

מי שבירך ושתה קודם התפילה ולפעמים נצרך במהלכה, אין התפילה מהווה הפסק על חלות הברכה, והוא רשאי לשתות בלי ברכה. אפילו אם הוא נצרך בתוך חזרת הש"ץ, רשאי לשתות כדי להמשיך ולהתפלל לפני התיבה.

אם לא בירך קודם התפילה אין הוא יכול לברך על המים בעומדו בפסוקי דזמרה או בקריאת שמע וברכותיה ובוודאי באמצע חזרת הש"ץ. ואולם בין

מקורות: ברכות מד, א. מהא. טושו"ע או"ח סי' רד ס"ז ומשנ"ב, ביה"ל ושעה"צ שם. סידור אדה"ז, סדר ברכות הנהנין פ"ז ס"ז (במהדורת השו"ע החדשה, ח"א עמ' תשח). שו"ע אדה"ז סי' רפט ס"ב. שערי הברכה פי"ח סמ"ח ואילך, ובהערות. וראה קובץ 'משנת יוסף' גיליון כה סימן לג.

מחלקת המודעות (נלבד) של 'שיחת השבוע':

ט' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

ביה

אפשר לצפות שהילדים ייהנו!

חדש: ערוץ כשר למהדרין שיעניק לילדים
שעות של הנאה וחוויה ערכית

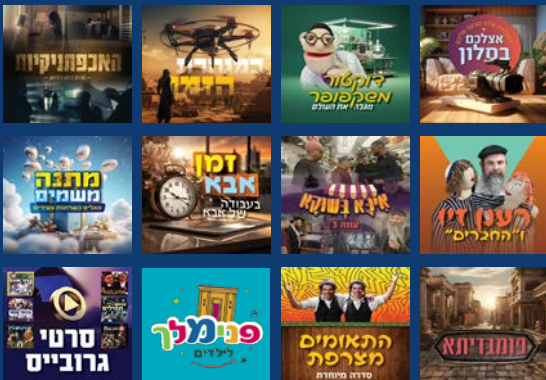
סדרות

תוכניות

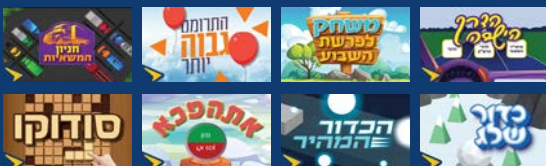
סרטים

ניגונים

משחקים

אלפי שעות תוכן ועשרות משחקים המלווים בניגון וערך חסידי

KidsChabad.com

כל מה שחז"ל, בעלזא, אורח

במסתרי הבימה

53

תקציר: תלמיד חדש ומזוהר מנסה בכוח להצטרף לבית מדרשם של הנגרים, ועמו 'עוזר מלמד' חדש ומזוהר אף הוא

מחנק בפתה

בתורה שלא כהלכה! עלי לפקח שבע עינים!", החליט המלמד בלב כבד וחיך מאלצות אל החדש. "מה שמך כי אדע?"

"עמרי שמי", ענה האיש.

"ושם הילד החדש?"

"אצבון. כך ספר לי אביו", ענה החדש בקצרה. "באיזו סוגיה עוסקים אתם?"

החדש, התברר, נזקק ידע פרק בתורה, אך עבדה היא שמאותו יום התקרה מעט האוירה החמה בפתה. המלמד חש עצמו פחות משחרר, בנוכחותו של העוזר הכפוי עמרי, שבאופן מרגיז הפגין מדה רבה ודולכת של עצמאות וחבר'מנייה, תופעה שהיתה מאוד בלתי נעימה למלמד התיק. הלה נסה ואף הצליח מעט להתחבב על מקצת הילדים, בעקר אלה שאהבו להקשיב לדבריו בהפסקה, כאשר היה מנתח את המצב מול רומי המעצמה ומתלונן שוב ושוב על אזלת ידם של חכמי ירושלים, הכובלים את ידי הצעירים מלקיום ולהלחם כפי שמתאים לאנשים אמיתיים...

ואצבון? הוא היה יושב מול הספר הפתוח, אבל ראשו נותר אטום לדברי התורה. הוא לא התאמץ להבין, והזמנים היחידים האהובים עליו היו מועדי השליחות המענינות עם העוזר. אז היה מתערב בערנות בשיחה ומשמיע את דעותיו.

הכל ידעו כי אצבון עבד עד עתה בחנות של אביו, והתעלומה מדוע בחר להצטרף לבית המדרש נותרה בעינה. ערב אחד רמז רב הרפינס בפשאי, לגדעון, להשאיר עמו בבית המדרש לאחר הלימודים.

אפלה כבר שררה בחדר. המלמד היה רציני עד מאוד. "אותך, גדעון, ראיתי צדיק לפני בכתה הזו. אותך ועוד כמה תלמידים. דע לך, גדעון, כי חש אני זה כבר כי פתחנו בספנה! חשבתי שאוכל להתמודד לכד, אך אינני מצליח. חבי אני את עזרתכם, גדעון!", נסדק קולו של רב הרפינס.

גדול בתורה היה רבי הרפינס, אך לא נחן בלב אמיץ דיו, להשיב ריקם את פני החצוף, שהוסיף ליסר אותו בדברים: "איד מלאך לבד לדחות פניו של ילד החפץ ללמוד?"

"נו, ואם אקבלנו, מי ילדי יתקע שיהודי זה מתאים להיות עוזר מלמד?", העז לשאול רב הרפינס, כשהוא מחנה בידו על האיש שעמד בצד דומם והמתין בשלונה לתוצאות הוכחה. אך אבי הילד זהה מיד בנעימת דבורו של רב הרפינס את נצני הכניעה.

"עכשו מתחיל הנד לדבר דברי טעם", שנה לפתע האב את טעמו והחל לדבר חלקות. "ודאי, אין חכם

כבעל הנסיון. קבל אותו לשבוע-שבועים, והיה אם בתוך חדש, נחית, לא ימצא חן בעיניך, אז תוכל, נגיד, לקראת הקיץ, לשלחו לנפשו. אבל דע לך, הוסיף בלחישתו, "כי יודע תורה הנהו, אל חשש!"

רב הרפינס הרפין את ראשו בעצב, וסמן לתלמיד החדש לתפס את מקומו בין התלמידים. מרביץ תורה מסור היה רב הרפינס, ואהב ללמד תורה את ילדי ישראל, אלא שהפעם, כך חש משום מה, אין תוכו של תלמיד זה כברו; לא נכר עליו כי חפץ לו בתורה. כלל לא ברור מדוע רוצה הוא להצטרף לבית המדרש. מדוע הסכים לקבלו? מפני שאב זה מכר היה לו במקצת. מתקפי העיר הוא ויודע לחולל מהומות; עדיף להיות עמו בשלום ולקנות שהנער החדש לא ישפיע אלא ישפיע. הלואי...

וה'עוזר?... זו בכלל צרה צרורה... לך תדע אם איננו מן הנושאים פניהם נגד חכמים ומגלים פנים

דבר התורה שלי

למה צפרדע?

שאלה: לשם מה נבראו זבובים, שמעצבנים כל כך את מי שבסביבתם? ויתושים? ופרעושים?

אמרו חכמינו זכרונם לברכה: אפלו דברים שנראים כאלו הם מיתרים בעולם, כמו זבובים ופרעושים ויתושים, גם הם חלק מהבריאה; ואפלו יצורים מזיקים, כמו נחש, עקרב וצורה.

הקדוש-ברוך-הוא משתמש בכל מיני יצורים לבצוע שליחויות מסומות. כך נאמר גם על הצפרדע, שהיא גבורת המכה השניה שנחתה על המצרים. הבורא בחר בצפרדע כדי ללמד אותנו שכל יצור יכול לבצע שליחות בעבור הבורא.

במבט ראשון הצפרדע נראית יצור סתמי. היא איננה מביאה תועלת וגם אינה גורמת נזק. כאן חדש הקדוש-ברוך-הוא שדוקא עליי הצפרדע ה'סתמית' וה'מתרת' לכאורה - הוא הכה את המצרים.

הבורא רצה ללמד את פרעה לקח. פרעה כפר בקיום הבורא ואמר: "מי ה' אשר אשמע בקולו?". הוא אפלו טען שהוא עצמו ברא את היאור!

בכך פרעה היה גרוע מרשעים עובדי אלילים, כי אפלו הם מודים שהבורא קיים ושהוא "אלוקי האלקים". ואילו פרעה הכחיש לגמרי את קיום הבורא.

לכן הקדוש-ברוך-הוא השתמש בצפרדע דוקא כדי להעניש את פרעה. עליי זה הראה לו שכל הבריאה כלה כפופה לבורא, ושהוא שולט בכל היצורים - אפלו בצפרדע הפשוטה. בהוראתו הצפרדע ה'סתמית' נהפכה ל'מפה', ומררה את חיי המצרים בכתמים, בתנוריהם ובכל פנה שבה היו.

מפת צפרדע שכרה את הקפירה של מצרים, והוכיחה לכלם כי הבורא הוא בעל הבית היחיד בעולם.

(על-פי לקוטי שיחות, כרך כא, עמ' 38)

מה רבו מעשיך ה'

זו צפור, לא מקדח

"מישהו נוקש בדלת", אמרה נעה.
"לא, זה נשמע כמו קדוח באמצעות
פטישון", הגיב ארי.

הילדים יצאו החוצה ונסו לאתר את
מקור הנקישות. להפתעתם ראו על אחד
העצים הגבוהים צפור בעלת פתם אדום
על ערפה, הנוקשת במקורה נקישות
מהירות על גזע העץ.

זה הנקר, צפור שמנקרת בגזעי
עץ. הנקר מתמחה באתור חרקים
המסתתרים מאחורי קליפת העץ. על ידי
הנקישות הצפור מאתרת וחלים וחרקים
אחרים, ושולפת אותם בלשונה הארוכה
והדביקה.

המקור של הנקר משמש כמו מקדח.
כשמגיעה תקופת הקינון קודח הנקר
חר בגזע העץ והנקבה מטיל בתוכו את
ביציה. שני ההורים דוגרים על הביצים,
ולאחר בקיעת הגוזלים יעופו הלוך וחזור
אל הקן ויביאו מזון לצאצאים הרעבים.

בשעת הקדוח בגזע העץ נע ראשו של
הנקר במהירות גדולה מאוד. חוקרים נסו
לברר כיצד הנקר אינו חוטף כאב ראש
מהנקישות החזקות והמהירות בעצים.
הם גלו שהבורא העניק לנקר עצמות
ספוגיות בגולגולת, והמבנה המיוחד שלהן
משמש כבולם זעזועים ומאפשר לראשו
של הנקר לעמוד בלחץ הרב של הנקור.

יש פעולם כמאתים מינים של נקרים.
הגדול בהם הוא הנקר האימפריאלי,
שחי בעירות אמריקה הצפונית, ויתכן
שנכחד מהעולם לפני פחמשים שנה.
הוא הגיע לארץ של 60 סנטימטרים.
הקטן במשפחת הנקרים הוא נקר בר-
חזה, שאורכו כשמונה סנטימטרים בלבד.
בארצנו חי הנקר הסורי, שאורכו כ-25
סנטימטרים.

בדרך כלל הנקר מביא תועלת, מפני
שהוא משמיד חרקים המזיקים לעצים.
אבל מרב שהוא רגיל לחורר עצים – הוא
עלול לנקר גם צנורות השקיה.

ויהי אור

18

מאת: דניאל גורדון | איור: מרדכי אייזנשטט

תקציר: בעבר כמה ימים של מערבולת רגשית ועמל רב בפאפיה, יצא האופה אחמד
לקנות מוצרים בשוק. הוא הבחין בקהל גדול מאזין בשולי השוק להכרזה מענינת

הפסוק: ובוא

"אמא, ארוחת הערב מוכנה? אני רעב." "אתה צריך
ללכת לתפלת ערבית בעוד עשרים וחמש דקות."
"בסדר, אסיים עד אז." לא, אמא צודקת! אסור להתחיל
ארוחה חצי שעה קודם צאת הכוכבים.

הלכה
בשבוע

"הם רצו לפרק ואנחנו נבנה"

שנתיים מפעיל הרב יצחק נריה את 'באים בטוב', מיזם המנסה לצמצם את תופעת הרווקות המאוחרת. אחרי שכן דודו הקצין נפל בקיבוץ בארי בשמחת תורה, המיזם תפס תאוצה, מתוך הבנה שהקמת עוד ועוד בתים בישראל תהיה התשובה הנכונה

"שאלתי את עצמי: יש לי קהילה, ושיבה, מה לי ולזה?". הרב נריה

לומר ברורות – אסור לאדם להיות פסיבי. רווקים מבוגרים צריכים להשקיע יותר מאמצים. באותה מידה אנחנו אומרים לכלל הציבור שזו אחריות משותפת של כולנו. באו נשקיע יחד יותר מאמצים.

ארגז כלים. באתר שלנו מוגש סל של עצות שנבנו בידי טובי המומחים. אנחנו מעניקים מלגות למשדכים, מעלים את המודעות בקמפיינים, עורכים אירועים, מלווים, חוברים לארגונים שמעניקים עזרים ליצירת שידוכים ועוד. פרסמנו ארגז כלים ל'שדכן' המתחיל. יש יהודי יקר ששידך כמאה זוגות. שאלתי אותו מה הסוד. תשובתו הייתה פשוטה: ליוויתי אותם לכל אורך הדרך. הליווי הצמוד מסיר מכשולים מהשולחן וסולל את הדרך להקמת הבית. היה מקרה שבחור בא בהופעה מרושלת, והשדכן שלנו טיפל בעניין ברגישות, וברוך ה' השידוך קם ונהיה.

לא שחור-לבן. אנחנו מלמדים את המיועדים להסתכל על דברים לעומק, ולא להיתפס לפרטים שטחיים. איתנו אנשי מקצוע מהשורה הראשונה, שתורמים את חלקם. אנחנו נעזרים גם בכינה מלאכותית, שעל-פי השאלונים שהמיועדים ממלאים מתאימה את השידוך הנכון בעבורם.

לא להתייאש. אחד השידוכים המיוחדים שהיו לנו בעיצומה של המלחמה הוא בין אלמן בן 69 לאלמנה בת 65. השניים הושפעו מאוד מהקמפיין שיצרנו והחליטו להקים בית בישראל. המסר שלי לרווקים באשר הם – אל תתייאשו, קחו יוזמה ובע"ה זה יבוא.

איבדנו את בן-דודנו היקר, דוד-חיים מאיר הי"ד, קצין בסיירת מטכ"ל, שנפל בשעה שנלחם להציל יהודים בקיבוץ בארי. הוא נישא בגיל מאוחר יחסית וביום חופתם ביקשה אשתו, הכלה הטרייה, להתפלל על כל הרווקים והרווקות, האלמנים והאלמונות, שיזכו להקים בית נאמן בישראל. העניין הזה גרם לנו להעצים את פעילותנו. המרצחים רצו לפרק ולהרוס, ואנחנו בעזרת ה' נבנה עוד ועוד בתים בישראל.

שתיים, שלוש, שדך! אחד הסלוגנים שאנחנו משתמשים בהם הוא 'שתיים, שלוש, שדך!', שמתכתב עם קולות הקשר 'שתיים, שלוש, שגרי' בפעילות האווירית במלחמה. דווקא עכשיו אנו קוראים לאנשים לקחת אחריות ולשדך. לכל אדם יש מכרים, משפחה, וכולם יכולים לסייע להקמת עוד בית בישראל. רק בתקופה האחרונה זכינו לחוג עוד עשרים וארבעה שידוכים של רווקים מבוגרים.

ליזום ולפעול. צריך

תעודת זהות. הרב יצחק נריה, בן 51, יליד ירושלים, גדל והתחנך ברובע היהודי. רב קהילה ביישוב מרכזי שפירא, ראש ישיבת 'תורה בציון' בירושלים ומייסד 'באים בטוב', ארגון המנסה להציע פתרונות לתופעת הרווקות המאוחרת. בעבר פעל בשליחות חינוכית בתפוצות, ושותף ביוזמות חינוכיות מגוונות.

בא בטוב. לפני קצת יותר משנתיים פנה אליי יהודי צדיק וביקש ממני להירטם לצמצום תופעת הרווקות המאוחרת בציבור הדתי. שאלתי את עצמי: יש לי קהילה, ושיבה, מה לי ולזה? במחשבה שנייה אמרתי לעצמי: אם ה' שלח אותנו אליי, סימן שעליי לעסוק גם בזה. אחרי התייעצויות והרבה מחשבה יצאנו לדרך ביוזמת 'באים בטוב'.

מהלך כפול. עסקנו בניתוח התופעה, בניסיון להבין את שורשיה. גילינו שהרווקות המאוחרת נושאת עימה אתגרים רוחניים. בנינו תכנית עבודה והתחלנו להניע מהלך כפול – גם בקרב הרווקים עצמם, וגם בקרב זוגות נשואים, שייקחו אחריות ויתחילו לשדך מתוך ההיכרות האישית. אחרי שנתיים של פעילות הצלחנו לחולל תנועה משמעותית ולהביא לידי גמר מספר מכובד של שידוכים.

בשם בן-הדוד. בטבח שמחת תורה

"זכינו לחגוג עוד עשרים וארבעה שידוכים של רווקים מבוגרים"

מרגישים חג
באושר עד

ט"ו בשבט מתוק עם...
אושר עד